

Sygn. akt II AKa 271/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Małgorzata Janicz (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu: 25 września 2020 r.

sprawy:

1. I. (I.) H., urodz. (...) w W. (U.), s. G. i U. z d. I.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. K. W. (1), urodz. (...) w Z., s. W. i M. z d. B.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 27 listopada 2017 r., sygn. akt V K 196/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec I. H. (1) i K. W. (1);

II. zasądza od obu oskarżonych koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym po 2800 (dwa tysiące osiemset) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 271/18

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 27 listopada 2017 r.

1.2 ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

X obrońca x2

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

X na korzyść

na niekorzyść

w części

X w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

X	uchylenie	X	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego I. H. (1)</p> <p>w zakresie rozstrzygnięcia z punktu I wyroku</p> <p>1. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 i 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny wyjaśnień oskarżonego H. wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a następnie przyznanie waloru wiarygodności jedynie wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w dniu 1.03.2012 roku, pomijając przy tym fakt, że oskarżony nie podpisał protokołu uzasadniającego to potrzebą konsultacji z obrońcą, zatem nie potwierdził ich treści, zaś jego reakcja wpisywała</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

się w konsekwentnie prezentowaną postawę nie przyznawania się do czynu z pkt I aktu oskarżenia, co zostało powtórzone na rozprawie w dniu 17.02.2017 roku, mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęte za podstawę orzeczenia błędne ustalenia faktyczne co do sprawstwa oskarżonego H., przyjęte za podstawę orzeczenia i skutkujące przypisaniem mu odpowiedzialności.

W przypadku uznania powyższego zarzutu za bezzasadny:

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym przyjęciu przez Sąd, że z treści wyjaśnień I. H. (1) z dnia 1.03.2012 roku wynika przyznanie się tego oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I w kształcie przyjętym przez Sąd, w szczególności do

- skontaktowania się ze S. A. podając się za przewoźnika w celu uzyskania zlecenia i kradzieży mięsa,

- podrobienia w celu użycia za autentyczne dokumentów dotyczących fikcyjnego przedsiębiorcy M. M. K., a następnie użycia ich jako autentycznych przestając drogą elektroniczną do firmy spedycyjnej A. w B.,

- przymocowania, po wcześniejszym otrzymaniu od K. W. (1) skradzionych w Ł. i S., tablic rejestracyjnych do ciągnika siodłowego i naczepy, którymi następnie udał się do (...) - Oddział w G. skąd odebrał 20.000 kg /20.216 kg brutto/ mrożonego mięsa wieprzowego wartości łącznej 218.179,92 zł,

mający wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie sprawstwa oskarżonego.

Niezależnie od powyższych, w dalszym ciągu:

3. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 74 § 1 i 2, art. 192 a § 1 k.p.k. polegającą na wykorzystaniu, wbrew braku wyraźnej zgody podejrzanego I. H. (1) w tym zakresie, próbek jego pisma do sporządzenia opinii z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi co do podpisania przez oskarżonego H. dokumentu potwierdzającego odbiór towaru z (...) S.A oddział w G., a tym samym sprawstwa oskarżonego,

4. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 i 201 k.p.k. polegającą na nadaniu waloru wiarygodności opinii wydanej przez biegłego D. C., wobec jej sprzeczności, przez Sąd I instancji który, jako podmiot nieposiadający wiadomości specjalnych, a który winien nie sam rozstrzygać i wartościować ustaleń i wskazań tego biegłego z uwagi na ewentualne błędy lub braki opinii skutkujące przyjęciem odpowiedzialności za podrobienie dokumentów przez oskarżonego I. H. (1), bowiem prawidłowa ocena tej opinii dokonana w sposób wszechstronny w oparciu o najnowszą metodologię badań prowadzi będzie do powzięcia wątpliwości i istnieniu cech wspólnych znajdujących się w materiale porównawczym i w ten sposób winna prowadzić Sąd I instancji do podjęcia decyzji o dopuszczeniu dodatkowej opinii

instytutu lub innych biegłych, co do prowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia skutkujących przypisaniem sprawstwa oskarżonemu,

5. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, wbrew doświadczeniu życiowemu oraz prawidłowemu rozumowaniu ocenę zeznań świadka B. N. w zakresie, w jakim ta nie rozpoznała na tablicy pogładowej wizerunku I. H. (1) jako kierowcy, który miał odebrać towar w dniu 27.06.2012 roku z (...) (...) oddział G., co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie sprawstwa oskarżonego a w konsekwencji przypisanie mu odpowiedzialności,

6. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym przyjęciu przez Sąd, że z treści wyjaśnień K. W. (1) wynika, iż I. H. (1) po odebraniu tablic rejestracyjnych skradzionych w Ł. i S. przymocował je do ciągnika siodłowego i naczepy, którymi następnie udał się do (...) - Oddział w G. skąd odebrał 20.000 kg /20.216 kg brutto/ mrożonego mięsa wieprzowego wartości łącznej 218.179,92 zł, mający wpływ na treść orzeczenia poprzez przypisanie temu ostatniemu sprawstwa;

7. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym przyjęciu przez Sąd, że ze sprawozdania analityka kryminalnego P. W. z dnia 6 lutego 2013 r. oraz 18 lutego 2013 r., wynika jakoby oskarżony I. H. (1) w dniu 25 - 27 czerwca 2012 r, czyli

w okresie kiedy to miał dopuścić się czynu z pkt I, kontaktował się z pozostałymi oskarżonymi za pomocą telefonu komórkowego o nr (...) i (...), podczas gdy z przytoczonego opracowania takie okoliczności nie wynikają, mający wpływ na treść orzeczenia poprzez przypisanie sprawstwa oskarżonemu;

w zakresie rozstrzygnięcia z punktu II wyroku

8. na podst. art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, 410 oraz art. 424 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonego K. W. (1) w zakresie, w jakim wskazuje on na współudział oskarżonego I. H. (1) w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa podczas, gdy prawidłowa zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i logiki ocena tych dowodów, w szczególności w zakresie uwzględnienia różnic pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonych prowadzić powinna do wniosku przeciwnego, co do prowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia skutkujących przypisaniem sprawstwa oskarżonemu,

9. na podst. art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 151 § 1 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodny protokół przeszukania kabiny ciągnika siodłowego M. w dniu 23 lipca 2012 r. pomimo, iż protokół ten został uzupełniony o numer legitymacji służbowej funkcjonariusza dokonującego przeszukania oraz ilości zabezpieczonych rzeczy z 10 na 11, co może sugerować nieprawidłowe dopisanie jednej pozycji, co

do prowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia skutkujących przypisaniem sprawstwa oskarżonemu,

10. na podst. art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej, uwzględniającej zasady logiki i doświadczenia życiowego oceny opinii wydanych przez biegłego D. C., czego konsekwencją jest przyjęcie wniosków przedmiotowych opinii bez jakiegokolwiek analizy przeprowadzonej przez Sąd i wyjaśnienia zastrzeżeń powoływanych przez obronę podczas postępowania, które wskazywały na niepełność opinii, co skutkowało przyjęciem odpowiedzialności za podrobienie dokumentów przez oskarżonego I. H. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tej opinii dokonana w sposób wszechstronny w zależności od uzyskanych w ten sposób informacji winna prowadzić Sąd I instancji do podjęcia decyzji o dopuszczeniu dodatkowej opinii instytutu lub innych biegłych, co do prowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia skutkujących przypisaniem sprawstwa oskarżonemu,

W zakresie rozstrzygnięcia z punktów I i II

11. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, że R. A., z którym I. H. (1) miał działać wspólnie i w porozumieniu, skorzystał z

urządzenia H. (...) powiązanego z numerem abonenckim (...), które służyło do popełnienia czynu z pkt I jak również czynu z pkt II, o czym jeszcze będzie mowa w zarzutach dotyczących tego przestępstwa - pomijając fakt, że w wyniku prowadzonych czynności, nie udało się ustalić nabywcy czy też posiadacza urządzenia ww. modemu H. oraz komputera mającego posłużyć do popełnienia zarzucanych czynów. Tym samym Sąd błędnie ustalił i w sposób nieuprawniony przyjął, że oskarżeni korzystali z tego urządzenia - opierając się jedynie na wyjaśnieniach I. H. (1) - zakwestionowanych co do ich wiarygodności przez obronę we wcześniejszym zarzucie - który stwierdził, iż R. A. wysłał oferty do firm spedycyjnych,

12. na podst. art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7, 201 oraz 366 k.p.k. poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej zmierzającej do wykrycia autora treści grypsu oraz osoby, która go fizycznie napisała, opierając się jedynie na wnioskach płynących z opinii biegłego M. G., która w swej treści jest niepełna, sprzeczna i nie spełnia standardów dostępnej wiedzy w zakresie grafizmu, a w konsekwencji poprzez uznanie, że skoro autorem grypsu nie jest R. A. to wyjaśnienia oskarżonego H. uzasadniające jego przyznania się przed organami ścigania oraz sądem należy uznać za niewiarygodne, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i skutkujących przypisaniem sprawstwa oskarżonemu;

W przypadku uznania powyższych zarzutów za bezzasadne:

13. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w pkt I w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności oraz III w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności wyroku, a następnie znajdującej odzwierciedlenie w pkt IV w karze łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w niższych wysokościach.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
K. W. (1)***

I. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 4 i 7 kpk w zw. z art 410 i 424 § 1 pkt i kpk - poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego K. W. (1) w zakresie w jakim oskarżony negował swoją świadomość dotyczącą współdziałania z I. H. (1) w popełnieniu przez niego czynów przypisanych, w pkt 1 i 111 oraz bezzasadne przyjęcie, iż w oparciu o w/w źródło dowodowe możliwe jest przypisanie oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów mimo, iż dowód ten, będący dowodem z tzw. pomówienia, wymagał rzetelnej i wnikliwej jego analizy, albowiem wobec nie tylko procesowego interesu I. H. (1) w przedstawieniu relacji określonej treści (co wprost wynikało z protokołu jego przesłuchania, z dnia 01.03.2013 r., w oparciu o które to wyjaśnienia Sąd ustalił stan faktyczny), ale również wobec rozbieżności istniejących w treści poszczególnych jego relacji, podważających w istocie ich wartość

dowodową - powodowało to, że brak było możliwości uznania, iż w oparciu li tylko o treść tych depozycji możliwe jest przypisanie oskarżonemu K. W. (1) sprawstwa obu zarzucanych mu czynów;

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym uznaniu, że wyjaśnienia złożone przez oskarżonego I. H. (1) w dniu 01.03.2013 r. w czasie jego przesłuchania w Prokuraturze Rejonowej w Rawie Mazowieckiej – stanowią wystarczający dowód na przyjęcie świadomości oskarżonego w zakresie okoliczności istotnych dla możliwości przypisania mu obu zarzucanych czynów z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 kk – mimo, iż wbrew twierdzeniom Sądu zawartym w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia – wyjaśnienia współoskarżonego I. H. (1) nie dostarczą merytorycznych informacji, które pozwoliłyby na dokonanie takowej oceny, zaś wywiedzenie przez Sąd z samego oświadczenia współoskarżonego o przyznaniu się do popełnienia czynu wspólnie z innymi osobami (zwłaszcza w świetle treści zawartej w tych depozycjach) - stanowiło ich nieuzasadnioną nadinterpretację, albowiem te nie były wystarczające do ustalenia okoliczności relewantnych dla przypisania oskarżonemu K. W. (1) sprawstwa zarzucanych mu czynów i możliwości przyjęcia okoliczności związanych z zawarciem porozumienia, co do wspólnego popełnienia czynów zabronionych z innymi osobami przypisanych w pkt I i III;

a nadto niezależnie od w/w zarzutów:

III. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. art.413 § 2 pkt. 1 kpk w zw. z art 410 kpk - poprzez przyjęcie w ramach opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. W. (1) w pkt 1 i 111 – zachowań polegających na podrobieniu przez oskarżonego we współdziałaniu z innymi osobami dokumentów dotyczących M. M. K. oraz (...) – w sytuacji, gdy z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynikało, że oskarżony takich zachowań (wypełniających dyspozycję art 270 § 1 kk) - nie realizował, jak również nie zostało przez Sąd choćby ustalone by miał świadomość w tym zakresie, co wobec zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej prowadziło do wniosku o braku możliwości ich ujęcia w opisie czynu przypisanego oskarżonemu K. W. (1), zwłaszcza wobec nie zawarcia w opisie tego czynu, konstrukcji prawnej, która pozwalałaby na uznanie wielości zachowań za jeden czyn zabroniony;

2. art. 413 § 2 pkt 1 kpk – poprzez sprzeczność w pkt 1 sentencji wyroku polegającą, na przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony K. W. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami wprowadził w błąd (...) Sp. z o.o., działając za pośrednictwem pracowników (...) SA – mimo, iż w tym zakresie brak było tożsamości podmiotów, które zdaniem Sądu miały zostać wprowadzone w błąd oraz tego, względem którego miało dojść do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co w konsekwencji prowadziło do wątpliwości w

zakresie dotyczącym realizacji tak opisanym zachowaniem znamion czynu z art. 286 par. 1 kk i rzeczywistego podmiotu, który miał zdaniem Sądu zostać pokrzywdzony przypisanym w wyroku zachowaniem (co pozostawało również w sprzeczności z konstrukcją przyjętą w zakresie czynu przypisanego w pkt III, co do którego przyjęto, że pokrzywdzonym jest podmiot od którego towar miał zostać odebrany (jego producent), nie zaś zamawiający), a w efekcie miało znaczenie dla ustalenia rzeczywistych rozmiarów szkody wyrządzonej w ramach w/w zachowania;

a nadto, przy tylko hipotetycznej akceptacji ustaleń faktycznych poczynionych w uzasadnieniu skarżonego wyroku:

IV. Rażąco niewspółmierność (surowość) kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu K. W. (1) za czyny przypisane w pkt. I i III, przekraczającą swoją dolegliwością stopień wiry i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, wyrażającą się przede wszystkim w poczytaniu na niekorzyść oskarżonego jego uprzedniej karalności — w sytuacji, gdy skazania widniejące w karcie karnej załączonej do akt przez Sąd — uległy zatarciu z mocy prawa i nie mogły zostać powołane, jako świadczące o uprzedniej karalności oskarżonego, a zatem niezasadne nadanie przez Sąd tej okoliczności prymatu przy wymiarze kar jednostkowych pozbawienia wolności — mimo iż w świetle prawa oskarżony był w momencie wyrokowania osobą niekaraną oraz nie uwzględnienie w sposób prawidłowy wszystkich okoliczności

	<p>łagodzących zachodzących po stronie oskarżonego, w tym jego podrzędnej (wręcz marginalnej) roli w zakresie obu przypisanych mu czynów, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu bezwzględnych kar 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z pkt. 1) oraz 1 roku i 6 m-cy pozbawienia wolności (za czyn z pkt III), w sposób nieadekwatny do wyżej wskazanych okoliczności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:</p> <p>Obie wywiezione w tej sprawie apelacje okazały się niezasadne, przeto ani zarzuty ani wnioski w nich zawarte nie mogły zostać uwzględnione.</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 10px;"> <p>Apelacje skonstruowane zostały nie w pełni prawidłowo, albowiem te same kwestie raz podnoszą skarżący w ramach zarzutów obrazy prawa procesowego, a następnie powtarzają pod postacią zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (vide zarzuty I i II apelacji obrońcy oskarżonego K W., czy zarzuty 1 i 2 apelacji obrońcy oskarżonego I. H.). Przypomnieć więc trzeba, że zasadniczo winno stawiać się zarzut główny, tzw. pierwotny, a jego dalsze konsekwencje winny być wykazywane w uzasadnieniu środka odwoławczego. Dla przykładu wskazać można, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. zwykle ma charakter pierwotny względem zarzutu</p> </div>		

dokonania błędu w ustaleniach faktycznych; wybór wiarygodnych źródeł dowodowych determinuje w istocie dalsze ustalenia. Pomimo wad konstrukcyjnych obu środków zaskarżenia Sąd Apelacyjny odniesie się do wszystkich zarzutów, chyba że wystarczające będzie odniesienie się do zarzutu głównego (pierwotnego). W tym miejscu powtórzyć należy, iż wszystkie zarzuty okazały się niezasadne, co w konsekwencji nie mogło doprowadzić do rozstrzygnięć postulowanych przez skarżących. Przechodząc do realiów sprawy rozpoznawanej podkreślić wobec tego należy, iż analiza wyroku i jego pisemnych motywów, jak i materiału dowodowego z akt postępowania, nie daje podstaw do stwierdzenia uchybień natury procesowej dotyczących sfery gromadzenia i oceny dowodów, o jakich mowa w złożonych skargach odwoławczych. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy nie tylko zgromadził materiał dowodowy, ale i dokonał jego oceny, zaś ocena ta jako kompletna i logiczna, stoi pod ochroną art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga , iż Sąd Okręgowy przeanalizował niezwykle drobiazgowo zarówno wyjaśnienia oskarżonych, jak i zeznania świadków, bogatą dokumentację i wywiedzione w sprawie opinie biegłych. W bardzo obszernych pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia sąd meriti odniósł się do wszystkich szczegółów obu zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania i drobiazgowo wskazał sposób rozumowania, który doprowadził do skazania obu oskarżonych w ramach przypisanych im czynów. Odnosząc się do dwóch

dominujących grup zarzutów obecnych w obu apelacjach , tj. zarzutu błędnej, dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego H., oraz błędnej dowolnej oceny opinii biegłych ds. pisma, po raz kolejny stwierdzić należy, iż są to zarzuty niezasadne. Zgłoszone przez obrońcę zastrzeżenia odnośnie opinii D. C., (vide opinie mgra D. C.: k.1353-1390 (t. VII), k.1730-1741 (t. IX), k.2560-2574, k.4348-4352v. (t. XXIII)- zarzuty z pkt 4 i 10 apelacji – obraza art. 7 kpk i art. 201 kpk) nie dają podstaw do uznania tych opinii za sprzeczne. Biegły odniósł się w sposób szczegółowy, logiczny i spójny do uwag obrońcy na rozprawie w dniu 24 listopada 2016 r. (k.4347-4352, t. XXIII), wskazując w szczególności, że przedstawiony mu materiał porównawczy nie budził zastrzeżeń i nadawał się do badania. Zgłaszane przez obrońcę zastrzeżenia nie wpływają na prawidłowość wniosków końcowych opinii. Brak jest podstaw do zakwestionowania fachowości biegłego oraz prawidłowości zastosowanych przez niego metod badawczych (m.in. zestawienia cech graf kinetycznych – k.4351), wypracowanych przez lata w kryminalistce. Nie zachodziła zatem konieczność dopuszczenia dodatkowego dowodu z opinii instytutu lub biegłego. Wnioski opinii M. G. były kategoryczne (vide zarzut z pkt 12 apelacji – obraza art. 7 kpk, art. 201 kpk i art., 366 kpk, opinie prof. M. G.: (t. XXIII) k. 4426-4446, k. 4467v.-4468v., k. 4474-4490, k. 4508-4508v.). Autor – po przeprowadzeniu badań szczegółowych – wyjaśnił, jakie konkretnie elementy

poszczególnych liter wskazują na to, że ujawniony gryps nie mógł zostać nakreślony przez R. A.. Biegły jasno wskazał, że pojedyncze elementy zbieżne, o których wspomina obrońca, nie mogą decydować o odmiennych wnioskach końcowych, bowiem pod uwagę należy brać całość spójności graficznej. Biegły uznał, że materiał którym dysponował był wystarczający do wydania opinii i udzielenia odpowiedzi na zadane mu pytania. Biegły odnosił się do podniesionych uwag na rozprawie w dniu 12 czerwca 2017 r. (k.4467-4468v., t. XXIII) oraz w dniu 30 sierpnia 2017 r. (k.4508-4508v., t. XXIII). W tym także wypadku nie zachodziła zatem konieczność dopuszczenia dodatkowego dowodu z opinii instytutu lub biegłego. Przechodząc do zarzutów dotyczących roli oskarżonego W. we współdziałaniu w przestępstwach będących przedmiotem rozpoznania, przypomnieć należy, iż z materiału dowodowego wynika, że oskarżony H. pozostawał w stałym telefonicznym kontakcie zarówno z R. A. jak i K. W. (1). Dowodzą tego kontakty telefoniczne wynikające z analizy połączeń i dane (...) odnoszące się do numeru telefonu należącego do K. W. (vide dokumenty w postaci płyt przekazanych przez poszczególnych operatorów, oraz sprawozdanie analityka P. W. z analizy połączeń telefonicznych, wykazów stacji przekaźnikowych, danych osobowych abonentów, k 1527-1552). K. W. (1) osobiście przekazał I. H. skradzione w S., oraz te w których posiadanie wszedł w Ł., tablice rejestracyjne pojazdów (nr (...) (...), (...), faktyczne należące do właścicieli

samochodów marki S. (...) i F. (...), a także o nr (...), (...)), które to tablice oskarżony przymocował do ciągnika siodłowego i naczepy, przekazał też sfalszowane dokumenty w postaci oryginalnego blankietu dokumentu tj karty pojazdu (sfalszowania dokonała jego siostra D. W. –skazana za to wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi za czyn z art. 270 par 1 kk – vide str 88 uzasadnienia). Faktom tym nie zaprzeczył zresztą oskarżony K. W. w swoich wyjaśnieniach (vide k 2868, k 3692). Przypomnieć w tym miejscu należy , iż zawarte w art. 18 § 1 k.k. znamiona współsprawstwa i cechy konstrukcyjne tej postaci przestępczego współdziałania, polegają na "wspólnym i w porozumieniu wykonywania czynu zabronionego". O współsprawstwie nie może rzecz jasna decydować sam zamiar popełnienia przestępstwa lecz konkretnie podejmowane czynności w czasie realizowania jego znamion, istotnych z punktu widzenia osiągnięcia tego celu, pozwalające stwierdzić, że mamy do czynienia z współwykonywaniem czynu przez więcej niż jedną osobę. Współsprawstwo oparte jest na porozumieniu wspólnego wykonania czynu zabronionego, charakteryzujące się odegraniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego po stronie każdego ze współników. Na podstawie tej koncepcji współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i osoba, która wprawdzie

nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikiem - stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu. Zawarte w art. 18 § 1 k.k. znamie współsprawstwa, jakim jest "wspólne i w porozumieniu wykonywanie czynu zabronionego realizuje także ten współdziałający, który nie biorąc osobiście udziału w czynności sprawczej tego czynu, swoim zachowaniem zapewnia realizację uzgodnionego z tą osobą wspólnego przestępczego zamachu. Czynności wskazane powyżej niewątpliwie stanowią o istotnym wkładzie oskarżonego W. w dokonanie przypisanych mu czynów, a także o wcześniejszym wspólnym zaplanowaniu dokonania przypisanych oskarżonym przestępstw. Powyższe przeczy tezie przedstawionej w apelacji obrońcy oskarżonego W., jakoby oskarżony ten nie miał nawet świadomości wytwarzania sfalszowanych dokumentów, którymi posługiwał się oskarżony H.. Oskarżony ten działał wszak wspólnie z innymi ustalonymi osobami. Bez uprzedniego sfalszowania dokumentów, nie doszłoby do dokonania przypisanych oskarżonym czynów. Pamiętać należy, iż użycie sfalszowanych dokumentów lub wypełnionego blankietu, może być sposobem dokonania jednego z przestępstw przeciwko mieniu lub obrotowi gospodarczemu, w szczególności, jak w tej sprawie, oszustwa z art. 286 par. 1 kk. W takim wypadku należy przyjąć kumulatywną

kwalifikację z art. 270 par 1 kk, co też prawidłowo Sąd Okręgowy uczynił. Niewątpliwie ustalenie stanu faktycznego opiera się między innymi na wyjaśnieniach oskarżonego H., jednak nie wszystkie depozycje oskarżonego uznane zostały przez sąd za wiarygodne, o czym przeczytać można na kartach 65-76 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, z tą oceną dowodu należy się zgodzić.

Oskarżony H. złożył częściowo wiarygodne wyjaśnienia (karta 1753-1756 akt postępowania, przesłuchanie z dnia 1 03 2013r) w których przyznał się do popełnienia czynu z pkt I i opisał swój aktywny w nim udział (rozważania Sądu Okręgowego zawarte na karcie 60 i następnym są przekonujące). Nie ma przy tym znaczenia motywacja oskarżonego do złożenia wyjaśnień, w szczególności nie można zakładać, jak chce obrońca oskarżonego W. (vide k 9 apelacji), iż samo odczytanie oskarżonemu H. treści art. 60 kk i stwierdzenie tego oskarżonego (wówczas mającego status podejrzanego w sprawie) , że chciałby z dobrodziejstwa tego przepisu skorzystać, winno prowadzić do uznania tych wyjaśnień za nieprawdziwe. Przeczy temu pozostały, zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy, który wyjaśnienia te potwierdza, nadto chronologia czynności procesowych z udziałem podejrzanego wówczas jeszcze I. H.. Rozmowa z policjantami, którzy „wymuszali” przyznanie się do winy miała miejsce kilka miesięcy po przesłuchaniu, na którym to przyznanie

się zostało przez podejrzanego pierwotnie wyartykułowane, nadto przesłuchani w charakterze świadków policjanci zaprzeczyli, aby takie wymuszające określoną treść depozycji rozmowy z oskarżonym były przez nich prowadzone (vide zeznania świadków K. G. i W. L.). Przypomnieć należy w tym miejscu, że pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami, nie może być więc z góry traktowane z nieufnością, uznawane za dowód „niepełnowartościowy” i sprowadzone do fałszywego oskarżenia (vide wyrok SA w Krakowie z dnia 05 11 2019r, sygn. akt II AKa 633/2019). Podkreślić należy, iż na rozprawie w dniu 19 03 2019r oskarżony też przyznał się do dokonania czynu I. Dowody zgromadzone w postępowaniu uzupełniają i uwiarygadniają depozycje tego oskarżonego, z daty złożenia wyjaśnień uznanych przez Sąd Okręgowy za wiarygodne. Jest to między innymi opinia biegłego D. C., z której wynika niezbicie, iż na dokumencie wystawionym przez (...) S.A. będącym potwierdzeniem odbioru mięsa mrożonego w ilości 20 000 kg z oddziału tej firmy znajduje się podpis nakreślony przez oskarżonego H., czy też wykluczenie przez biegłego G. R. A. jako autora grypsu przedstawionego przez oskarżonego, wreszcie częściowe wyjaśnienia oskarżonego W., czy też dokumenty z logowań do systemów operatorów telefonii komórkowej. Z tych wszystkich powodów twierdzenia zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych mające na celu podważenie wartości dowodowej i oceny dowodu z

wyjaśnień oskarżonego H. w zakresie w jakim Sąd meriti dał im wiarę, nie mogą być uwzględnione. Odnosząc się na koniec, niejako uzupełniająco, do szczegółowych depozycji oskarżonego H. złożonych w postępowaniu karnym będącym przedmiotem rozpoznania to przypomnieć należy, iż podczas przesłuchania w KPP R. (...) w dniu 25 07 2012r w obecności obrońcy nie ustosunkował się on do zarzucanych czynów „do pełniejszej konsultacji” z obrońcą, w tym samym dniu w Prokuraturze Rejonowej oświadczył, że przyznaje się do popełnienia „zarzucanego mi czynu”, w dniu 26 lipca 2012r w SR w Rawie Mazowieckiej stwierdził, iż :”przyznaję się do tego, że chciałem wprowadzić w błąd Spółkę (...) co do nabywcy towaru i zapłaty za towar posługując się dokumentami o których mowa w zarzucie”. Przesłuchany w dniu 05 10 2012r w Prokuraturze wyjaśnił, iż „przyznaje się do popełnienia czynu” ale w części, tzn. „nie przyznaję się, że dokonałem go wspólnie z innymi osobami”. W dniu 01 03 2013r oskarżony stwierdził, iż zrozumiał ogłoszone zarzuty i przyznaje się do dokonania zarzucanych czynów. Oświadczył, że „wcześniejsze wyjaśnienia nie były prawdziwe”, po złożeniu takiej treści oświadczenia pomieszczenie opuścił obrońca oskarżonego, a on sam zaproponował skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 kk, oraz złożył wyjaśnienia, w których wskazał współsprawców, rozpoznał ich wizerunki na tablicach poglądowych, określił ich role w dokonaniu przestępstw. Opisał rzecz jasna także swoją rolę, przeto zarzut z pkt 5 apelacji obrońcy tego oskarżonego, co do zeznań świadka N., uznać należy za chybiony. Nadmienić należy, iż w treści

złożonych wyjaśnień szczegółowo opisał czynności wykonywane zarówno przez oskarżonego W. jak i R. A.. Te właśnie wyjaśnienia wskazują (wbrew twierdzeniom apelacji obrońcy oskarżonego W.), iż to oskarżony W. przekazał osobiście I. H. (1) na stacji (...) na rondzie w S. wypełniony dowód rejestracyjny i kartę pojazdu oraz tablice rejestracyjne, które następnie oskarżony H. przykręcił do ciągnika i naczepy „na czas przestępstwa”. Wskazał także, iż to oskarżony W. odbierał skradziony towar. Zamykając kwestię oświadczenia złożonego przez oskarżonego H. na zakończenie tej czynności przesłuchania, a mianowicie stwierdzenia, iż „nie chce podpisać protokołu, który został mu odczytany bo chce porozmawiać z mecenasem, nie chce też się ustosunkować, czy złożył takiej treści wyjaśnienia bez kontaktu z adwokatem” stwierdzić należy, iż z całą pewnością nie można tego traktować jako kategorycznego stwierdzenia, iż takiej treści wyjaśnień oskarżony nie składał, nadto prawidłowa jest weryfikacja treści tych wyjaśnień dokonana przez Sąd meriti, poprzez skonfrontowanie ich z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, co przesądziło o uznaniu ich za wiarygodne. Z tych także powodów, wyjaśnienia tego oskarżonego złożone w dniu 05 06 2013r w Prokuraturze Rejonowej w Rawie Mazowieckiej, w których odwołał poprzednie wyjaśnienia, nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Podkreślić należy, iż wśród praw oskarżonego, które mu przysługują w trakcie całego postępowania karnego fundamentalne znaczenie ma prawo do obrony wyrażone przez art. 6 kpk,

które to prawo obejmuje wszystkie dopuszczalne przez przepisy prawa czynności podejmowane w interesie oskarżonego, zarówno przez niego samego, jak i inne osoby, które to czynności zmierzają do odparcia oskarżenia, czy też do zminimalizowania lub ograniczenia odpowiedzialności. Trafnie podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, iż wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, a następnie odwołane lub zmienione stanowią dowód w sprawie, który tak samo jak każdy inny dowód, podlega swobodnej ocenie sądu orzekającego. Cofnięcie ich przez oskarżonego samo przez się dowodu z tych wyjaśnień nie eliminuje.

Przypisanie przez Sąd Okręgowy oskarżonemu K. W. przestępstwa z art. 286 kk nie dotyczy sytuacji przedstawionych przez obrońcę (vide rozważania na k 13 apelacji), a popartych cytatami z judykatów Sądu Najwyższego. Nie są to stany faktyczne tożsame. W przedmiotowej sprawie owo pośrednictwo pracowników (...) (...) S.A. stanowiło konieczny element modus operandi sprawców, albowiem w transakcję zakupu i transportu mięsa z samej jej istoty, oraz zakresu działalności podmiotu pokrzywdzonego wynikała konieczność zaangażowania wielu podmiotów, które stanowiły łańcuch niezbędny do zawarcia i przeprowadzenia transakcji. Przypomnieć należy, iż 1 06 2012r firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. zajmująca się hurtowym handlem mięsem złożyła zamówienie w (...) S.A. – Oddział G. na dostawę 20 000 kg mrożonego mięsa wieprzowego. Odbiór mięsa miał nastąpić w dniu 27 06 2012r, a następnie

towar ten miał być dostarczony w dniu 28 06 2012r do magazynu celnego (...) S. w miejscowości B. K. R. skąd z kolei mięso miało być odebrane przez kolejną firmę (...) z siedzibą w K.. Twierdzenie wobec tego, iż zastosowane w opisie czynu określenie „za pośrednictwem” świadczy o braku tożsamości osoby wprowadzonej w błąd i rozporządzającej mieniem nie znajduje potwierdzenia w ustalonym przez sąd stanie faktycznym i nie przystaje do realiów sprawy rozpoznawanej. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pokrzywdzonym jest firma (...) sp. z o.o. która zajmowała się hurtowym handlem mięsem, albowiem to ona złożyła zamówienie w (...), który działał nie samoistnie, ale wykonując owo zlecenie. Za chybiony uznać należy zarzut 3 apelacji obrońcy oskarżonego H. dotyczący obrazu art. 74 par 1i2, art. 192a par 1 kpk, żaden z przytoczonych przepisów nie obliguje organów ścigania do uzyskania zgody oskarżonego na wykorzystanie próbek pisma.

Nie zasadne są także zarzuty obu apelacji, a dotyczące niewspółmiernie surowych kar wymierzonych oskarżonym. Przypomnieć należy, iż pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut przewidziany w art. 438 pkt 4 kpk, ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Nie ulega wątpliwości, że oskarżonym wymierzone zostały kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, pomimo szeregu

okoliczności obciążających, w tym dokonania przez oskarżonych przestępstw o znacznym stopniu szkodliwości społecznej oraz uprzednią karalność obu oskarżonych, uwzględnia także okoliczności łagodzące w postaci złożenia wyjaśnień, w tym przyznanie się do winy (w opisanym powyżej zakresie) I. H. (3) i częściowo także przez K. W. (1). Także wymierzone kary łączne nie są nadmiernie surowe, oraz uwzględniają stopień zaangażowania w dokonanie obu przestępstw obu oskarżonych (3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności – oskarżony I. H. (1), 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności – oskarżony K. W. (3)). Nie są także niewspółmiernie surowe kary grzywny, w szczególności biorąc pod uwagę wymiar szkody wyrządzonej przez oskarżonych. Zarzuty te uznać należy za niezasadne.

--	--

Wnioski

Wniosek obrońcy oskarżonego H.

- o uchylenie zaskarżonego orzeczenia przekazując sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,

w przypadku zaś zarzutu nr 11

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie i wymierzenie oskarżonemu kary adekwatnej do winy, uwzględniając wszystkie dyrektywy wymiaru kary, w tym okoliczności łagodzące.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadne
- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadne

**Wniosek obrońcy oskarżonego
K. W. (1)**

A.) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1.) uniewinnienie oskarżonego K. W. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1;

2.) przyjęcie w miejsce czynu zarzucanego w pkt 11, iż oskarżony podlegał D. W. do czynu z art. 270 § 1 kk i wymierzenie za ten czyn na podstawie art. 37a kk kary grzywny ewentualnie kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

Ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego K. W. (1) za czyny przypisane w pkt 1 i 111 oraz orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w oparciu o zasadę pełnej absorpcji i z warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej;

Ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi 1 instancji.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

--	--	--

7. PODPIS

Przemysław Filipkowski Małgorzata Janicz Marzanna A. Piekarska -Drażek

<u>1.3</u> Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego I. H. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 27 XI 2017 r.		
<u>1.3.1</u> Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 27 listopada 2017 r.		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana